

Bemærkninger

til

udkast til forslag til lov om offentlige veje - kapitel 10 om ekspropriation og taksation

(udkast af 7. juli 2014)

Hestehaven 21J
5260 Odense S
7733 2244
www.le34.dk

René Aggersbjerg
+45 7733 2269 D
+45 2124 5072 M
rag@le34.dk

21-08-2014

Projekt: 1491017
Dokument: D14-187396

I forlængelse af vores bemærkninger til det udkast til forslag til lov om offentlige veje, der blev sendt i høring, fremsender vi hermed for god ordens skyld vores bemærkninger til lovens kapitel 10 om ekspropriation og taksation, således som vi nævnte i forbindelse med de første bemærkninger.

Vedrørende kapitel 10's enkelte bestemmelser og bemærkningerne hertil

§§§

§ 95. Når det er nødvendigt af hensyn til almenvellet, kan vejmyndigheden ekspropriere til offentlig vej eller sti. Det samme gælder, når en ekspropriation til private veje og stier er nødvendig på grund af

- 1) anlægsarbejder mv. på offentlig vej, jf. §§ 50 og 96,*
- 2) beslutninger om oprettelse eller benyttelsen af adgange til offentlige veje, jf. § 52, stk. 4, § 56, stk. 1, og § 58, stk. 1, eller*
- 3) beslutninger om vejadgang på grund af nedlæggelse af offentlige veje, jf. kap. 11.*

Som vi også bemærkede i forbindelse med vores bemærkninger til den øvrige del af loven, foreslås bestemmelsen i den gældende vejlovs § 79, stk. 1, om, at vejbestyrelsen skal udarbejde forslag til tilvejebringelse af anden passende adgang til arealet, hvis den finder et krav efter lovens § 78 berettiget, foreslås ikke videreført (jf. forslaget's bemærkninger til § 60). Hverken den foreslåede bestemmelse i § 56, stk. 1, eller i § 58, stk. 1, indebærer, at vejmyndigheden kan beslutte at tilvejebringe anden passende adgang til ejendom. Der vil herefter ikke kunne eksproprieres i disse tilfælde.

Den foreslåede bestemmelse i § 56, stk. 1, giver vejmyndigheden mulighed for at "ændre, dispensere (fra) eller ophæve adgangsbestemmelser på en ejendom eller en vejstrækning i sin helhed". Og den foreslåede bestemmelse i § 58, stk. 1, fastsætter alene, at den endelige afgørelse om adgangsbestemmelser skal træffes snarest muligt efter udløbet af fristen for indsigelser og senest et år efter offentliggørelse eller meddelelse af den påtænkte beslutning.

§§§

§ 97. ...

I bemærkningerne nævnes det, at ”erstatning for midlertidigt beslaglagte arealer fastsættes ved arealernes tilbagelevering”.

Det forekommer urimeligt, at ejere, der skal respektere, at store arealer midlertidigt – måske i en længere årrække – bruges som arbejdsareal, skal vente flere år med at få erstatning for den midlertidige afståelse. Der bør kunne fastsættes en erstatning med det samme eller eventuelt betales en løbende a’conto-erstatning i takt med brugen.

§§§

§ 103. Hvis ekspropriationen medfører, at restejendommen bliver så lille eller af en sådan beskaffenhed, at det ikke skønnes hensigtsmæssigt, at den bevares som en selvstændig ejendom eller det skønnes, at den ikke kan udnyttes på en rimelig måde, kan ejeren kræve, at hele ejendommen eksproprieres. En ejer kan tilsvarende kræve en del af ejendommen eksproprieret, hvis denne afskæres ved en vejlinje.

Som vi også bemærkede i forbindelse med vores bemærkninger til den øvrige del af loven, synes begrebet ”vejlinje” ikke at have samme betydning de steder, hvor begrebet anvendes.

Begrebet anvendes i § 42, stk. 5, hvorefter bygninger eller andre anlæg af blivende art ikke må opføres i vejbyggelinjen eller i vejlinjen uden vejmyndighedens tilladelse, hvis bygningens eller anlæggets jordlinje ikke er i samme højde som den fremtidige vejhøjde. Da § 42 handler om byggelinjer, og da det følger af bestemmelserne om råden over vejareal, at bygninger eller anlæg ikke kan anbringes på vejarealet, må begrebet ”vejlinje” i denne bestemmelse umiddelbart opfattes som skellet mellem vejen og nabogrunden.

Begrebet anvendes også i § 44, stk. 3, hvorefter kommunalbestyrelsen inden den giver tilladelse til byggeri eller fysiske foranstaltninger, som må forventes at komme i strid med vejlinjen for en statsvej. Her må begrebet mere bredt dække det areal (vejarealet), hvor en kommende statsvej planlægges at skulle forløbe.

Endelig anvendes begrebet i § 103, stk. 1, hvor det dækker det forhold, at en del af en ejendom bliver afskåret af et (kommende) vejanlæg. Begrebet må her dække det forhold, at en (kommende) vej indebærer, at man ikke kan komme til den pågældende del af ejendommen.

Selvom begrebet også har været anvendt i de tilsvarende bestemmelser i den gældende vejlov, er der efter vores opfattelse en god anledning til at præcisere, hvad der menes i de forskellige situationer, eller eventuelt at bruge forskellige begreber, som enten er velkendte eller defineres i loven. Det er uheldigt og kan give anledning til misforståelser, at det samme begreb ikke anvendes entydigt.

§§§

§ 113. ...

§ 114. ...

Vi har desværre i de senere år i stigende grad oplevet, at taksationsmyndighederne både er meget lang tid (mange måneder, i nogle tilfælde endda år) om at beramme sagerne, når de bliver indbragt for henholdsvis taksations- eller overtaksationskommissionen, og også at der kan gå meget lang tid, fra sagen er behandlet, til afgørelsen foreligger.

Det fremgår af retsplejelovens § 219, stk. 3, at "domme i sager, der behandles ved byretten af 1 dommer uden medvirken af sagkyndige, og domme i ankesager, der behandles ved landsretten, skal afsiges senest 4 uger efter optagelsen til dom. Domme i andre sager, der behandles ved byretten, landsretten eller Sø- og Handelsretten, skal afsiges senest 2 måneder efter optagelsen til dom. Domme i byretssager, der behandles efter kapitel 39, skal dog afsiges senest 14 dage efter optagelsen til dom."

Det bør efter vores opfattelse overvejes tilsvarende at opstille frister for både taksationsmyndighedernes berømmelse af sagerne og for afgørelserne fra taksationsmyndighederne. Dette ikke mindst, fordi ekspropriationssager ofte kan dreje sig om væsentlige indgreb i ejendomsretten.

§§§

§ 115. ...

Stk. 2. Taksationskommissionens kendelse skal indbringes skriftligt til taksationskommissionens formand senest 4 uger efter, at kendelsen er meddelt parten. Overtaksationskommissionens formand kan, efter at have indhentet udtalelse fra den anden part, beslutte at behandle en indbringelse, der er modtaget efter fristens udløb. Hvis taksationskommissionens kendelse afsiges på et møde, hvor parterne er til stede, kan indbringelse ske ved erklæring til taksationskommissionens protokol.

Er det bevidst, at der ikke længere skal foreligge en særlig grund, for at overtaksationskommissionens formand kan beslutte at behandle en sag, der er indbragt for sent? Det bør i givet fald fremgå af bemærkningerne, hvorfor dette ikke længere er en forudsætning.

§§§

§ 120. Søgsmål om ekspropriation efter denne lov skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt.

Stk. 2. Afgørelser, der kan efterprøves efter §§ 115 og 132, kan ikke indbringes for domstolene, før de administrative klagemuligheder er udnyttet.

Formuleringen af søgsmålsfristen i § 115, stk. 1, adskiller sig fra formuleringen i § 132, stk. 5, hvorefter afgørelser ikke kan indbringes for domstolene, før de administrative klagemuligheder er udnyttet, og søgsmål skal være anlagt inden 6 måneder efter, at transportministerens afgørelse er meddelt. Formuleringen af § 115, stk. 1, indebærer efter sin ordlyd, at et søgsmål ikke kan anlægges rettidigt, hvis klagemyndigheden er mere end 6 måneder om at behandle en klage.

Selvom der er en tilsvarende formulering i den gældende vejlov bør det præciseres, at søgsmålsfristen på 6 måneder først løber fra klagemyndighedens afgørelse. Det kunne gøres ved, at bestemmelsen får en

formulering svarende til § 127, stk. 5: ”§ 120. Afgørelser, der kan efterprøves efter §§ 115 og 132, kan ikke indbringes for domstolene, før de administrative klagemuligheder er udnyttet. Søgsmål skal være anlagt inden 6 måneder efter, at klagemyndighedens afgørelse er meddelt.”